

ΡΕΝΑ
ΡΩΣΣΗ-ΖΑΪΡΗ

Ντόμινο

Μυθιστόρημα

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ντόμινο**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ρένα Ρώσση-Ζαΐρη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Λελούδη

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Ρένα Ρώσση-Ζαΐρη, 2026

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Hayden Verry/Arcangel

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2026, 20.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-6432-9

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου. Επίσης απαγορεύεται η οποιαδήποτε αναπαραγωγή όλου ή μέρους του βιβλίου για σκοπούς εκπαίδευσης σε συστήματα ή τεχνολογία τεχνητής νοημοσύνης. Το έργο αυτό προστατεύεται προφυλάσσεται από διαδικασίες TDM-Διαχείρισης Δεδομένων Δοκιμών [Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΥ) 2019/790].

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

ΡΕΝΑ ΡΩΣΣΗ-ΖΑΪΡΗ

Ντόμινο

Η χαρά είναι για να μοιράζεται. Γιατί τότε γίνεται διπλή

Το Ντόμινο είναι ένα μυθιστόρημα που στ' αλήθεια απόλαυσα κατά τη διάρκεια της δημιουργίας του. Με γέμισε χαρά, αισιοδοξία, φως, με γέμισε ανυπομονησία να μοιραστώ μαζί σας κάθε του σελίδα.

Αγάπησα τους ήρωες και τις επιλογές τους, χρωμάτισα τις εμπειρίες τους, προσπαθώντας να αναδείξω την πολυπλοκότητα κάθε απόφασής τους, να γίνω ένα με την ψυχή τους.

Πώς νιώθεις άραγε όταν παίζεις ντόμινο με τη ζωή πολλών ανθρώπων; Όταν αναγκάζεσαι να ρίξεις το πρώτο τουβλάκι, που πέφτει πάνω στο δεύτερο κι ύστερα στο επόμενο... Όταν βιώνεις την αλυσιδωτή αντίδραση της επιλογής σου;

Ο ήρωάς μου βασιζόταν πάντοτε στις ηθικές αξίες, στην εντιμότητα, στον σεβασμό, στην αξιοπρέπεια, στην αγάπη. Δεν ήθελε να πληγώσει κανέναν, πίστευε πως είχε τον έλεγχο της ζωής του, εκείνη όμως τον ξεπέρασε και τον ξεγέλασε. Τον ανάγκασε να επιλέξει το μέλλον των ανθρώπων που αγαπούσε.

Ερήμην τους.

Χώρισε δύο νεογέννητα δίδυμα αδελφάκια.

Άραγε έχετε βρεθεί ποτέ στη θέση του; Έχετε παίξει, άθελά σας, ντόμινο με τις ζωές των άλλων; Προξενήσατε όπως εκείνος κάποια αντίδραση που μετέβαλε τα γεγονότα; Που άλλαξε την εξέλιξη της προσωπικής σας ιστορίας ή της ιστορίας των αγαπημένων σας; Μια εξέλιξη που θα ήταν δραματικά διαφορετική, αν ακολουθούσε την αρχική της πορεία;

Γιατί άραγε επικρίνουμε πάντα τόσο αστόχαστα τους άλλους για τις επιλογές τους, τις εμπειρίες, το παρελθόν τους;

Ακόμα κι αν ανακατευτούμε στη ζωή τους με καλό σκοπό, οι συνέπειες μπορεί να είναι αρνητικές.

Ο ήρωάς μου γνώριζε πως τα δίδυμα αναπτύσσουν μια ακατανόητη σχέση μεταξύ τους, πως είναι άρρηκτα συνδεδεμένα από την αρχή ως το τέλος της ζωής τους. Κι όμως, αναγκάστηκε να παρέμβει στον νόμο της φύσης. Και τα μοίρασε.

Τα υποχρέωσε να μεγαλώσουν χωρίς να γνωρίζει το ένα την ύπαρξη του άλλου.

Πέρασε την κόκκινη γραμμή.

Κι έπειτα αράδιασε ένα σωρό ψέματα, έτοιμος να υποστεί τις συνέπειες, να πληρώσει τη σωστή ή την άδικη κρίση του, ξέροντας πως, όσο καλά κι αν κρύψεις ένα μυστικό, η αλήθεια πάντα θα φανερωθεί κι είναι τόσο επικίνδυνο να παίζεις μαζί της.

Κανένας δεν έρχεται στη ζωή με οδηγίες χρήσης. Η ανακάλυψη της προσωπικής μας αλήθειας είναι μια συνεχής διαδικασία εξέλιξης.

Γιατί συνηθίζουμε να κρατάμε μυστικά από τα παιδιά μας; Γιατί δεν επιτρέπουμε στις λέξεις να γλιστρήσουν εύκολα από το στόμα μας και τους διδάσκουμε πως η ζωή είναι μια αέναη Πρωταπριλιά; Τρέμουμε την αντίδρασή τους; Δε νιώθουμε τύψεις που τα κρατάμε στο σκοτάδι; Φοβόμαστε μήπως μας αντιπαθήσουν; Χρειαζόμαστε την αγάπη τους, είναι σίγουρο αυτό. Αλλά εμείς δεν τα διδάσκουμε καθημερινά πως η αγάπη κερδίζεται;

Υπάρχουν ευαίσθητα μυστικά που μπορεί να τα ανησυχήσουν, να τους προκαλέσουν σύγχυση. Επιβάλλεται όμως να τα αποκαλύψουμε τη στιγμή που κρίνουμε πως είναι έτοιμα να τα διαχειριστούν. Η αλήθεια μπορεί να αργήσει, αλλά θα φανερωθεί. Και τότε τα παιδιά μας θα πονέσουν, θα απογοητευτούν απ' αυτούς που εμπιστεύονται περισσότερο απ' όλους.

Στις προσωπικές μας σχέσεις αξίζει άραγε ένα «σ' αγαπώ» με sms; Πόσα συναισθήματα μπορεί να αγκαλιάσει, πόσα αφή-

νει ανέκφραστα; Οι λέξεις, τα ερωτηματικά, οι τελείες, τα αποσιωπητικά τι ρόλο παίζουν στον έρωτα; Πόση αγάπη χωράνε μέσα τους;

Μερικοί από τους ήρωές μου κουβαλούν έναν ήλιο στην καρδιά τους. Η ζωή τους φαντάζει κινηματογραφικό σενάριο, ταξιδεύουν στις αποχρώσεις και στις μυρωδιές της λεβάντας, στο παθιασμένο κόκκινο του αλεξανδρινού.

Κρύβει τον έρωτα στις σελίδες του το Ντόμινο, τα συναισθήματα των ηρώων του πολύχρωμο κουβάρι ευτυχίας γίνονται, ένα κουβάρι που ξετυλίγεται αργά αργά, με κάθε τους φιλή, με κάθε τους αναστεναγμό. Στάζει αγάπη και τρυφερότητα το καινούργιο μυθιστόρημά μου, αντανακλά ταξίδια στο φως, χορεύει αγκαλιασμένο με τις αισθήσεις του στη μοναδική, την ανεπανώληπτη Σύρο. Ακούει το τραγούδι της ερήμου στο εξωτικό Μαρακές. Αντικρίζει την τραχιά και συνάμα γαλήνια άμμο της, χαϊδεύει με το βλέμμα του τα μελένια της χρώματα, τραγουδάει παρέα της.

Ακολουθεί τα αρώματα του έρωτα στην παραμυθένια Γαύδο, αλλά και τα βήματα της Άγκαθα Κρίστι σε ένα ακατοίκητο μικρό νησί νότια της Κρήτης, στο Λιβυκό πέλαγος.

Ταξιδεύει στην ξελογιάστρα Κέρκυρα, την κοσμοπολίτισσα των Επτανήσων, στα Ιωάννινα, την πόλη των θρούλων, στο γοητευτικό Ναύπλιο, στην αστραφτερή και φινετσάτη Ύδρα, στα Μέγαρα, στα ψαροχώρια και τους οικισμούς τους. Κάνει βόλτες στη Ρώμη, σπουδάζει στο Λέστερ, ερωτεύεται στη μεγαλύτερη πόλη της Κυανής Ακτής, τη Νίκαια...

Φόρος τιμής και αγάπης για τον σύζυγό μου η αναφορά στη δημοφιλέστερη συγγραφέα όλων των εποχών. Εκείνος ήταν που με μύησε από μικρούλα στην αστυνομική λογοτεχνία, από τα δεκαοκτώ μου χρόνια, τότε που παντρευτήκαμε. Εκείνος είναι που διαβάζει πρώτος κάθε νέο βιβλίο μου. Κι όταν φτάσει στις τελευταίες του σελίδες, δε συνηθίζει να λέει πολλά λόγια, δακρύζει μόνο. Ανεπαίσθητα.

Και τότε καταλαβαίνω...

Παραδίδοντας στα χέρια σας το εικοστό πρώτο μυθιστόρημά μου, γνωρίζω καλά πως όσοι με διαβάζετε με συνναισθάνεστε. Δεν μπορείς να κρυφτείς όταν γράφεις καταθέτοντας την ίδια την ψυχή σου. Έφτασε πια η στιγμή να σας αποκαλύψω πως η ιστορία της δικής μου οικογένειας, της δικής μου ζωής ως σήμερα, έχει ξεδιπλωθεί κομματάκι κομματάκι μέσα στα μυθιστορηματά μου. Βρίσκεται διάσπαρτη ανάμεσα στις ιστορίες της ζωής των ηρώων μου, που ακολουθούν τις δικές σας εμπειρίες, όσες μον έχετε εκμυστηρευτεί, ενωμένες είναι με τα συναισθήματά μου, με τη ζωή την ίδια που μου προσφέρει υλικό απεριόριστο, για να χαρτογραφώ ψυχές.

Σας χρωστάω τα πάντα ως συγγραφέας. Η αγάπη σας είναι που με δυναμώνει, τα λόγια σας, τα συναισθήματά σας...

Χρωστώ εγνωμοσύνη και στις εκδόσεις μου, τις εκδόσεις Ψυχογιός, και σε όλους τους πολύτιμους συνεργάτες μου.

Πόσο θα ήθελα να ήταν η ζωή μας μυθιστόρημα.

Να διαβάζαμε την τελευταία σελίδα, να ξέραμε το τέλος, να μπορούσαμε να ξεκινήσουμε από την αρχή, παραλείποντας όλα μας τα λάθη.

Η εμπειρία μου όμως με έχει διδάξει πως πρέπει να είμαστε περήφανοι για τις πληγές της καρδιάς μας, εκείνες είναι που μας δυναμώνουν.

Τα δάκρυνά μου, τα δάκρυνά σας είναι τόσο πολύτιμα όσο και τα χαμόγελά μας.

Ταξιδέψτε στο Ντόμινο, στο δικό σας Ντόμινο, γίνετε ένα με τα χιλιάδες πυροτεχνήματα που είναι κρυμμένα στις σελίδες του, αφεθείτε στη μαγεία...

Το χαμόγελο της εντυχίας μας κερδίζεται.

Και κάθε μας ταξίδι αρχίζει μονάχα με ένα βήμα.

Η δική σας Ρένα

Το επόμενο διάστημα η ζωή του ήταν νοσοκομείο και ξενοδοχείο. Κι εκείνο το καθημερινό τηλεφώνημα στη μητέρα του.

«Δεν μπορείς να πιστέψεις τι καλόβολο μωρό που είναι», του ανέφερε εκείνη για το ένα από τα νεογέννητα δίδυμα. «Τρώει κάθε τρεις ώρες περίπου. Στρέφει το βλέμμα του σε μένα όταν τον πλησιάζω και νομίζω πως μου χαμογελάει. Σφίγγει και τις μικρές του γροθιές. Μονάχα όταν θέλω να του αλλάξω πάνα, προβάλλει αντίσταση, αλλά τα καταφέρνω», συνέχισε γελώντας.

Όσο πιο συγκινητικά όμως ήταν αυτά που του έλεγε κι όσο πιο ενθαρρυντικά λόγια άκουγε και από το προσωπικό της Εντατικής Μονάδας Νοσηλείας Νεογνών για τον Μικρούλη του, το δεύτερο από τα δίδυμα, τόσο περισσότερο σκυθρωπίαζε.

Ήξερε καλά πως δεν έπρεπε να κάνει μονάχα υπομονή αλλά και κάτι άλλο.

Πιο σημαντικό, πιο βάνουσο για εκείνον.

Κάτι που θα του σπάραζε στ' αλήθεια την καρδιά.

Αμφιταλαντευόταν. Αισθανόταν μπερδεμένος, το κεφάλι του ένα κουβάρι ήταν. Δεν μπορούσε να καταλήξει. Πώς είχε φτάσει σ' αυτό το σημείο; Πώς ήταν δυνατόν να καθορίσει εκείνος το μέλλον δύο παιδιών; Ποιες θα ήταν οι συνέπειες, πώς θα γινόταν να τις αξιολογήσει; Τώρα πια η τελική απόφαση για τα μωρά ανήκε μόνο σε εκείνον. Δεν υπήρχε η γυναίκα που τους χάρισε τη ζωή για να τον απαλλάξει από τους προβληματισμούς του. Δεν υπήρχε κανένας να τον υποστηρίξει, να τον βοηθήσει να αντλήσει δύναμη.

Κι ήταν τόσο δύσκολο, ακατόρθωτο σχεδόν, να σταματήσει

να σκέφτεται τις επιλογές του. Έπρεπε άραγε να ακολουθήσει τη λογική ή το συναίσθημα;

Πάλευε να ελέγξει τις σκέψεις του, ακόμα και να τις καταπιέσει. Έμενε ξάγρυπνος τα βράδια κι αναλογιζόταν και ζύγιζε τα υπέρ και τα κατά. Δεν μπορούσε να αλλάξει το παρελθόν, τον ακολουθούσε ως το σήμερα. Του είχε κληροδοτήσει ένα φορτίο δυσβάσταχτο, τον είχε οδηγήσει σε αδιέξοδο. Ένα και μόνο παραπάτημά του ήταν αρκετό για να καταστραφούν όλα.

Αγωνιζόταν να αφουγκραστεί το ένστικτό του.

Αισθανόταν απίστευτα πιεσμένος.

Η απόφασή του αφορούσε για άλλη μια φορά αγαπημένους του ανθρώπους. Θα ήταν άραγε σωστή; Θα ήταν λανθασμένη; Δεν ήξερε. Ήταν βέβαιος, όμως, πως θα καθόριζε την ιστορία της ζωής τους. Η μοίρα τον καλούσε να μεταμορφωθεί σε μικρό θεό.

Το ντόμινο των πράξεών του δεν είχε τελειωμό.

Οι στιγμές ήταν δύσκολες, η τελική του κρίση καθοριστική, με τις δικές της μοναδικές παραμέτρους. Ένιωθε να καταρρέει από φόβο μπροστά στην πιθανότητα του λάθους.

Όχι, τέλος πια με το αυτομαστίγωμα. Θα αποφάσιζε με βάση τις αρχές και τις αξίες του. Δεν ήξερε τι έκρυβε το μέλλον, ίσως αποδεικνύονταν αρνητικές οι συνέπειες, αλλά αυτό ήταν κάτι που δεν μπορούσε να προβλέψει. Η σκέψη του ήταν ποτισμένη από τη θλίψη, μπορούσε να τον παρασύρει σε μονοπάτια που δεν ήταν ρεαλιστικά.

Άφησε να περάσουν αρκετές ημέρες. Για να ηρεμήσει, να σκεφτεί τα πράγματα καθαρά.

Κι έπειτα ζύγισε τι είχε στ' αλήθεια σημασία. Ένιωθε να ωριμάζει μέσα του η εξαντλητική συναισθηματικά δοκιμασία του. Η ζυγαριά είχε γείρει από μόνη της.

Ήταν σίγουρος πως η μητέρα του θα πονούσε με την επιλογή του. Καθυστερούσε να της μιλήσει, φοβόταν μήπως τον

επηρέαζε. Αυτό που είχε αποφασίσει να κάνει θα την πλήγω-
νε βαθιά.

Θα διαφωνούσαν.

Τελικά, δεν άντεξε. Επικοινωνήσε μαζί της.

«Τι έχεις, γιε μου; Τι σου συμβαίνει;» τον ρώτησε. «Ο Μι-
κρούλης μας όπου να 'ναι θα βγει από τη θερμοκοιτίδα, θα
μπορέσουμε να τον πάρουμε γρήγορα κοντά μας, απ' ό,τι μου
λες. Τον προσμένει κι ο αδελφός του. Του τον αναφέρω κα-
θημερινά κι αυτός χαμογελάει και κουνάει τα ποδαράκια
του... Τι σε βασανίζει, όμως; Μίλησέ μου, σε παρακαλώ, άνοι-
ξέ μου την καρδιά σου».

Η διαίσθησή της ήταν απίστευτη.

Κανένας δεν τον ήξερε καλύτερα από εκείνη. Και μόνο
από τη φωνή του καταλάβαινε πως κάτι δεν πήγαινε καλά.

«Έχω πάρει την απόφασή μου. Μου κοστίζει αφάνταστα,
αλλά είμαι σίγουρος πως κάποια στιγμή θα με νιώσεις», απο-
κρίθηκε εκείνος και της ανέφερε όσα δεν τολμούσε να της πει
τόσον καιρό, της αποκάλυψε ποιος ήταν ο πατέρας των παι-
διών.

Η καρδιά της σφίχτηκε. Όχι, δε θα το άντεχε αυτό.

«Είναι αίμα από το αίμα της αγαπημένης σου, παιδί μου,
κι επέλεξες τελικά να τα ακουμπήσεις στη δική του αγκαλιά;»
τον ρώτησε με κομμένη την ανάσα.

«Νιώθω απίστευτα ένοχος. Ήταν λάθος μου να επέμβω.
Αυτά τα αγοράκια που λατρεύουμε δεν είναι δικά μου και...»

«Την αγαπούσες αυτή τη γυναίκα, την αγαπούσες πολύ.
Πώς θα αντέξεις να δώσεις τα μωρά της; Πώς θα απαρηθείς
το σχέδιό της να μεγαλώσουν κοντά σου;» ακούστηκε η τρε-
μάμενη φωνή της.

Ξαφνικά, πετάχτηκε όρθιος.

«Μπορεί η ίδια η μάνα που τα γέννησε να μας έδωσε τη
λύση», της φώναξε κι έκλεισε το τηλέφωνο.

Εκείνο το βράδυ πάλεψε με τον εαυτό του, έκαμψε όλες

του τις αντιστάσεις. Ένωθε πια έτοιμος να προχωρήσει στο παιχνίδι της απάτης.

Ήταν αδύνατο να κάνει αλλιώς.

Είχε πια περάσει εκείνη την κόκκινη γραμμή.

Τη γραμμή που το γυαλί ραγίζει και δεν ξανακολλάει.

Σήκωσε από την κούνια τον Μικρούλη του, στήριξε το κεφάλιακι του στην καμπύλη του αγκώνα του και τον έσφιξε πάνω του.

Βούρκωσε σαν σκέφτηκε πως μπορεί και να μην τον ξανάβλεπε ποτέ στη ζωή του. Προσπάθησε να αποτυπώσει στη μνήμη του τα ροδαλά του χείλη, το μικροσκοπικό του σαγόνι, τα αμυγδαλωτά μάτια του, τα καθάρια μελένια του μάτια. Έσκυψε και φίλησε το απαλό χνουδί των μαλλιών του, γεμίζοντας με το άρωμά του.

«Συγχώρεσέ με, μικρέ μου», του ψιθύρισε, καθώς περπατούσε με βαριά βήματα προς την έξοδο του νοσοκομείου.

Ο ψηλός άντρας στεκόταν όρθιος έξω από το αυτοκίνητο και τον περιέμενε.

Τον πλησίασε.

Ακούμπησε το μωρό στην αγκαλιά του, του παρέδωσε και τον φάκελο με τα χαρτιά.

Κανένας από τους δύο δεν είπε κουβέντα.

Το αυτοκίνητο εξαφανίστηκε γρήγορα από τα μάτια του. Ξαφνικά, αισθάνθηκε να ζαλίζεται.

Κάθισε σε ένα κράσπεδο για να συνέλθει.

Τότε και μόνο τότε ακούμπησε το κεφάλι του στα γόνατά του.

Κι άρχισε να κλαίει με λυγμούς.

Οεφοπλιστής Αριστομένης Τερζόγλου, ένα από τα πιο επιφανή ονόματα της ελληνικής ναυτιλίας, ήταν επιβλητικός άντρας. Οι γυναίκες ενθουσιάζονταν μαζί του, οι άντρες τον φθονούσαν, ακόμα κι αυτοί που συνεργάζονταν στενά μαζί του.

Ήταν ψηλός, με αρμονικά χαρακτηριστικά, ανοιχτόχρωμη επιδερμίδα, εκφραστικά καστανά μάτια, σγουρά μαλλιά στο ίδιο χρώμα. Έδινε την εντύπωση ενός χαρισματικού ανθρώπου, γεμάτου ενέργεια.

Η περιουσία του μετρούσε κάποια δισεκατομμύρια δολάρια. Ότι είχε καταφέρει ήταν δικό του επίτευγμα. Οι αποτυχίες που συνάντησε στον δρόμο του δε στάθηκαν ικανές να τον πτοήσουν. Τις αντιμετώπιζε σαν προσωρινό εμπόδιο, σαν εμπειρίες που τον βοηθούσαν να προχωρήσει μπροστά. Είχε απόλυτη εμπιστοσύνη στον εαυτό του, πίστευε πως μπορούσε να αντεπεξέλθει σε όλες τις αντιξοότητες κι είχε επίγνωση της σκληρής δουλειάς που χρειαζόταν για να κάνει πραγματικότητα τα όνειρά του.

Από μικρό παιδί πάλευε να ελέγξει τα συναισθήματά του, να τα καταπιέσει. Πίστευε πως η έκφρασή τους ήταν χάσιμο χρόνου. Στην πραγματικότητα, ένιωθε την ανάγκη να τα κρατήσει κρυφά για να προστατεύσει τον εαυτό του. Μεγαλώνοντας άρχισε να τα αποδέχεται, αποφεύγοντας να τα κρίνει, έγινε πιο εκδηλωτικός, πιο αυθόρμητος, δε φοβόταν να εκτεθεί.

Ο παππούς του ήταν αγρότης πρόσφυγας από τη Μικρά Ασία κι ο πατέρας του είχε αφιερώσει τη ζωή του στην εκπαίδευση, ένας απλός δασκαλάκος ήταν, όπως του άρεσε να λέει. Κατά βάθος αντιπαθούσε τα παιδιά κι υπέμενε με βαριά καρδιά τα χρόνια της εκπαιδευτικής του καριέρας. Ήταν πάντοτε στρουφνός κι απρόσιτος, ακόμα και με τον γιο του. Ο Αριστομένης, όμως, είχε δίπλα του τον παππού του, που τον λάτρευε. Αυτός ήταν το πατρικό του πρότυπο, το στήριγμά του.

Όταν και οι δύο γονείς του Αριστομένη εγκατέλειψαν, ο ένας μετά τον άλλο, τον μάταιο τούτο κόσμο, ο ίδιος ήταν είκοσι δύο ετών. Δε δίστασε. Πούλησε ολόκληρη την οικογενειακή του περιουσία, ένα σπίτι και μερικά οικόπεδα, αγόρασε ένα παλιό φορτηγό πλοίο 10.000 τόνων και το βάφτισε «Αιμίλιο», από το όνομα του λατρεμένου του παππού.

Μέχρι τότε εργαζόταν ως παιδί για όλες τις δουλειές σε μια μεγάλη εφοπλιστική εταιρεία στον Πειραιά, όπου άκουγε και μάθαινε το καθετί. Λάτρευε τη θάλασσα, λαχταρούσε να την κατακτήσει.

Γρήγορα ταξίδεψε ως την Κίνα για να αγοράσει ακόμα ένα καράβι. Πανέξυπνος κι ευέλικτος στις διαπραγματεύσεις, το μεταπώλησε τον ίδιο χρόνο σε πολύ καλή τιμή και κάπως έτσι άρχισε η λαμπρή ιστορία της ναυτιλιακής του αυτοκρατορίας.

Ήξερε να διαχειρίζεται πετυχημένα την επαγγελματική του ζωή, χωρίς όμως να καταφέρει ποτέ να την ισορροπήσει με την προσωπική. Παρόλο που λάτρευε το γυναικείο φύλο κι είχε άπειρες σχέσεις, δεν ερωτεύτηκε ποτέ. Ίσως γιατί είχε συνηθίσει να καταπνίγει τα συναισθήματά του, να παθιάζεται με τη δουλειά του κι όχι με τους ανθρώπους, ίσως γιατί σκεφτόταν υπερβολικά πολύ, μετρούσε το καθετί.

Είχε στραμμένη την προσοχή του στην καταξίωσή του. Απεχθανόταν και μόνο να σκεφτεί να αβγατίσει την περιουσία του με έναν πλούσιο γάμο για να διασφαλίσει την κληρο-

νομιά των απογόνων του, όπως συνηθίζεται στις εύπορες οικογένειες, παρόλο που του έκαναν πολλά προξενιά.

Χαιρόταν, όμως, τις αισθησιακές απολαύσεις, έκανε έρωτα με γυναίκες απ' όλες τις κοινωνικές τάξεις, παντρεμένες ή μη. Σε κάθε του σχέση φούντωνε ο πόθος του κι ύστερα έσβηνε το ίδιο γρήγορα όσο είχε αρχίσει. Κι ο χρόνος τον προσπερνούσε.

Μία γυναίκα μονάχα δεν έφυγε ποτέ από το μυαλό του, τη θυμόταν πάντα με τρυφερότητα. Ήταν πανέμορφη, γλυκιά, φλογερή. Συνεσταλμένη και ξεδιάντροπη μαζί, τον ξετρελάινε και μόνο που την αντίκριζε.

Την έλεγαν Ρεγγίνα και στ' αλήθεια φάνταζε βασίλισσα στα μάτια του. Είχε μακριά καστανά μαλλιά με άτακτες μπούκλες που έφταναν ως τη μέση της, μεγάλα και υγρά γκριζογάλανα μάτια, βλέμμα πονηρό και ντροπαλό ταυτόχρονα κι ένα κορμί που κόλαζε μέχρι και άγιο.

Τη γνώρισε το 1987, στα τριάντα εννέα του χρόνια, στη Γλυφάδα. Του άρεσε αυτό το προάστιο, το πλημμυρισμένο ζωντάνια και παλμό, μυρωδιές και γεύσεις, γι' αυτό κι επέλεξε να μένει εκεί, σε ένα ρετιρέ δύο επιπέδων κοντά στη θάλασσα. Τα Σαββατοκύριακα ξεκινούσε για έναν καφέ, που γρήγορα γινόταν φαγητό και ποτό, ανάλογα με την παρέα που θα συναντούσε.

Εκείνη η Κυριακή του Σεπτεμβρίου, όμως, θα έμενε για πάντα χαραγμένη στη μνήμη του. Ήταν η μέρα που η Ρεγγίνα χώθηκε στη ζωή του. Είχε κάνει έναν μεγάλο περίπατο και κάθισε για να ξαποστάσει στην καφετέρια που εργαζόταν ως σερβιτόρα, ένα μέρος όπου σύχναζαν επώνυμοι. Δεν το προτιμούσε εκείνο το στέκι ο Αριστομένης. Δεν τον ενδιέφερε διόλου να συγχρωτίζεται με διάσημους εκπροσώπους του κόσμου του θεάματος: τραγουδιστές, ηθοποιούς, δημοσιογράφους κι άσους του ποδοσφαίρου.

Όταν τον πλησίασε για να πάρει την παραγγελία του, του

κόπηκε η ανάσα. Τον μάγεψε μεμιάς, έμοιαζε με πρωταγωνίστρια ταινίας του σκηνοθέτη Φεντερίκο Φελίνι.

Το ίδιο βράδυ δεν κατάφερε να κλείσει μάτι. Αντί να σκέφτεται τα καράβια του, όπως συνήθιζε, ο νους του έτρεχε σ' εκείνη.

Συνέχισε να επισκέπτεται τα Σαββατοκύριακα την καφετέρια για χάρη της. Κάθε φορά που την αντίκριζε εκστασιαζόταν, ο πόθος του φάνταζε επώδυνος.

Ώσπου ένα Σάββατο πρωί δεν άντεξε άλλο. Ήταν μια όμορφη φθινοπωρινή μέρα, η θάλασσα στραφάλιζε στην αγκαλιά του ήλιου. Κάθισε σε ένα τραπέζι της καφετέριας και τη φώναξε αμέσως κοντά του. Η κοπέλα τον πλησίασε κι έσκυψε από πάνω του, κάτι που τον έκανε να ζαλιστεί από τη λαχτάρα του. Η καρδιά του άρχισε να χτυπάει ανεξέλεγκτα καθώς τη ρώτησε το όνομά της.

«Ρεγγίνα Βαλέντη λέγομαι, κύριε», του απάντησε ξαφνιασμένη.

Της χαμογέλασε πλατιά και δε δίστασε να της προτείνει να δουλέψει ως γραμματέας στην εταιρεία του.

Ήταν πεπεισμένος πως ανήκε στη μαγική κατηγορία των ανθρώπων με τη φωτεινή αύρα, αυτούς που αλλάζουν σε μια στιγμή τα πάντα, που σου επιτρέπουν να αντλήσεις λίγη από την ενέργειά τους. Είχε γνωρίσει κι άλλους με αυτό το ιδιαίτερο χάρισμα ο Αριστομένης κι είχε δεθεί μαζί τους, όχι μόνο ερωτικά αλλά και φιλικά. Τους λαχταρούσε δίπλα του, του έφτιαχναν τη διάθεση. Τους ένιωθε δικούς του, από την πρώτη κιόλας στιγμή.

Την ώρα που της μιλούσε ένα αεροπλάνο πέρασε πάνω από τα κεφάλια τους κι ο δυνατός του θόρυβος αιχμαλώτισε τα λόγια του.

«Με συγχωρείτε, αλλά δε σας άκουσα καλά», μουρμούρισε η Ρεγγίνα.

«Γιατί χαραμίζεις το ταλέντο σου εδώ πέρα; Είμαι ο ιδιο-

κήτης μιας ναυτιλιακής εταιρείας. Στον Πειραιά είναι τα γραφεία μου, στην Ακτή Μιαούλη και...» σταμάτησε απότομα να της εξηγεί.

Μα τι την ενδιέφεραν οι λεπτομέρειες την κοπέλα; Λίγο ακόμα και θα της αράδιαζε και το μέγεθος του στόλου του, που αποτελούνταν από δεξαμενόπλοια, εμπορικά πλοία μεταφοράς χύδην φορτίων και κοντέινερ. Μόνο και μόνο για να την πείσει να δεχτεί την πρότασή του.

Αναστέναξε.

«Τι θα 'λεγες να γίνεις γραμματέας μου;» κατάφερε να τη ρωτήσει, τονίζοντας μία μία τις λέξεις. «Είμαι σίγουρος πως ο μισθός που θα σου δίνω θα είναι κατά πολύ μεγαλύτερος απ' ό,τι αμείβεσαι σ' αυτό το μαγαζί», συνέχισε.

Η Ρεγγίνα τον κοίταξε σαστισμένη.

«Δηλαδή δεν... Δεν ξέρω αν διαθέτω τα προσόντα που ζητάτε, κύριε», αποκρίθηκε μετά.

Δεν της απάντησε. Συνέχισε να την κοιτάζει, καρφώνοντας το βλέμμα του στο ντεκολτέ της, στα σφιχτά της στήθη που προεξείχαν.

Για λίγο δε μίλησε κανένας.

«Ξέρω να κρίνω τους ανθρώπους και πιστεύω πως κάνεις για τη δουλειά που σου πρότεινα. Λοιπόν; Θα σκεφτείς αυτά που σου ανέφερα;» επέμενε ο Αριστομένης.

«Είσαστε σίγουρος;» τον ρώτησε μετά εκείνη, δαγκώνοντας τα χείλη της, κάτι που τον έκανε να ξετρελαθεί ακόμα περισσότερο μαζί της.

Ο τόνος της φωνής της ήταν προκλητικός, το βλέμμα της «φώναζε» πως της άρεσε η πρότασή του.

«Σίγουρος είμαι. Απόλυτα σίγουρος», της απάντησε κι αναστέναξε για άλλη μια φορά, κουνώντας το κεφάλι του.

Κι έπειτα δεν άντεξε άλλο. Σηκώθηκε όρθιος, έβγαλε μια επαγγελματική κάρτα από το πορτοφόλι του και την ακούμπησε στο τραπέζι, μαζί με ένα χαρτονόμισμα.

«Σε περιμένω αύριο. Κατά τις δέκα», συμπλήρωσε κι έφυγε από κοντά της, λες και τον κυνηγούσαν.

«Σας ζητάει η κυρία Βαλέντη, κύριε. Έχετε ραντεβού μαζί της;» τον ρώτησε από το εσωτερικό τηλέφωνο την άλλη μέρα το πρωί η Ξένια, η προσωπική του γραμματέας.

Λίγο έλειψε να ξεφωνίσει από χαρά ο Αριστομένης. Τα μάτια του έλαμψαν.

«Πες της να περάσει», αποκρίθηκε, ενώ η καρδιά του βρογχοτύπησε.

Κι αυτό ήταν. Από εκείνη τη μέρα άλλαξε ολόκληρη η ζωή του. Η Ρεγγίνα άρχισε να εργάζεται κοντά του, αφού πρώτα μαθήτευσε για δύο μήνες δίπλα στην Ξένια, η οποία και άλλαξε ευχαρίστως πόστο στην εταιρεία του.

Δε μετάνιωσε για την απόφασή του. Και μόνο που την αντίκριζε κάθε μέρα, αισθανόταν όμορφα. Είχε τον τρόπο της να τον κάνει να χαλαρώνει, να τον αποφορτίζει. Να νιώθει ξεχωριστός. Και, παρόλο που ήταν ανειδίκευτη, αποδείχτηκε πανέξυπνη. Ανταποκρινόταν χωρίς προβλήματα στις υποχρεώσεις της.

Δε σταμάτησε να θέλει να την κατακτήσει. Ο τρόπος που χαμήλωνε το βλέμμα της και κοκκίνιζε όταν της μιλούσε τον έκανε να πλημμυρίζει από πόθο. Δίσταζε όμως. Την περνούσε δεκαπέντε χρόνια και δεν επιθυμούσε να χαλάσει την όποια σχέση τους. Δε συνήθιζε να μπλέκει την προσωπική με την επαγγελματική του ζωή, ούτε ήθελε να την κάνει να πιστέψει πως λαχταρούσε να την εκμεταλλευτεί.

Έξι μήνες μετά την πρόσληψή της αναγκάστηκαν να μείνουν μέχρι αργά στο γραφείο. Ένα από τα τάνκερ του υπό ελληνική σημαία, το οποίο μετέφερε 150.000 τόνους αργό πετρέλαιο, είχε πιάσει φωτιά. Τελικά, όλα πήγαν καλά. Οι επικίνδυνες εργασίες κατάσβεσης, οι οποίες πραγματοποιήθη-

καν από εξειδικευμένη μονάδα, με την υποστήριξη ενός ναυαγοσωστικού πλοίου, είχαν αίσιο τέλος.

Η ώρα κόντευε τρεις τα ξημερώματα όταν αναχώρησε από το γραφείο του παρέα με τη Ρεγγίνα. Προσφέρθηκε να τη συνοδέψει μέχρι το σπίτι της. Εκείνη δέχτηκε με χαρά.

«Σας ευχαριστώ για τον κόπο σας, γιατί ξέρετε... Τέτοια ώρα δεν κυκλοφορούν ακόμη λεωφορεία και τα ταξί δε δέχονται και τόσο εύκολα να με μεταφέρουν στο σπίτι μου μετά τα μεσάνυχτα. Θεωρούν την περιοχή ακόφρημη», του εξήγησε.

«Κανένας κόπος, χαρά μου είναι», της απάντησε.

Και το εννοούσε.

Η γραμματέας του νοίκιαζε μια γκαρσονιέρα στον έκτο όροφο σε μια νεόδμητη, αλλά αδιάφορη αρχιτεκτονικά πολυκατοικία. Βρισκόταν σε μια αραιοκατοικημένη περιοχή της Άνω Γλυφάδας, στις παρυφές του Υμηττού, την Τερψιθέα, κοντά στον Άγιο Τρύφωνα.

Παρκάρισε τη Μερσεντές έξω από το σπίτι της, στο πεζοδρόμιο ενός στενού δρόμου. Το μαύρο γυαλιστερό και πανάκριβο αυτοκίνητο έμοιαζε στ' αλήθεια παράταιρο σε εκείνο το μέρος που θύμιζε αλάνα, όπως ακριβώς και η πολυκατοικία, που ήταν λες κι είχε ξεφυτρώσει από το πουθενά.

«Σας ευχαριστώ τόσο πολύ για μια φορά ακόμα», φώναξε η κοπέλα, ανοίγοντας την πόρτα του συνοδηγού.

Την κοίταξε και η καρδιά του σπαρτάρισε.

«Ρεγγίνα... Είσαι τόσο, τόσο...»

Εκείνη έσκυψε προς το μέρος του, του έδωσε ένα φιλί στο μάγουλο.

«Αχ, συγγνώμη, συγγνώμη, δεν ξέρω τι με έπιασε», ψέλλισε μετά και κατέβασε το κεφάλι της.

Ο Αριστομένης είχε φτάσει στα όριά του, οι άμυνές του ξαφνικά έπεσαν. Την άρπαξε στην αγκαλιά του και κόλλησε τα χείλη του στα δικά της. Είχε φιλήσει πολλές γυναίκες στο παρελθόν, μα πρώτη φορά αισθάνθηκε έτσι.

Την είχε φιλήσει ήδη άπειρες φορές με το βλέμμα του, εκείνη τη στιγμή όμως ξέχασε ακόμα και το όνομά του. Ένωσε να ενώνεται μαζί της με εκείνο το φιλή, ένωσε πραγματικούς άρχοντας. Και, παρόλο που είχε κλείσει τα μάτια του, «είδε» τον κόσμο του να φωτίζεται από μυριάδες πυροτεχνήματα.

Η Ρεγγίνα δεν τραβήχτηκε μακριά του κι εκείνος έγινε πιο τολμηρός, αφέθηκε στη μαγεία του μουδιάσματος ολόκληρου του κορμιού του, σε εκείνη τη σαγηνευτική αίσθηση του τρέμουλου. Τα φιλή του κατέβηκαν πιο χαμηλά, άγγιξαν τον κρινένιο της λαιμό.

Ο ήχος του αναστεναγμού της τον έκανε να συνέλθει.

«Χριστέ μου! Τι έκανα; Εγώ είμαι αυτός που πρέπει να σου ζητήσω συγγνώμη», απολογήθηκε.

Δεν του είπε τίποτα. Μονάχα του χαμογέλασε ενθαρρυντικά και τον έπιασε σφιχτά από το χέρι. Γρήγορα χώθηκαν στην πολυκατοικία, μπήκαν στο ασανσέρ που έφτανε μέχρι τον πέμπτο όροφο.

Ανέβηκαν τρέχοντας τα λίγα σκαλιά, κι όταν έφτασαν στον ενιαίο χώρο του διαμερισμάτος της, άρχισαν να ξεντύνουν με μανία ο ένας τον άλλο.

Τη σήκωσε στην αγκαλιά του και την οδήγησε στο κρεβάτι της, που απείχε λίγα μέτρα μονάχα από την εξώπορτα.

Όταν τα δάχτυλά του ταξίδεψαν για πρώτη φορά στο γυμνό της κορμί, ένωσε σαν να είχε κάνει δικό του τον πολυτιμότερο θησαυρό του κόσμου όλου. Η Ρεγγίνα ανταποκρινόταν στον πόθο του, σπαρταρούσε ολόκληρη από πάθος και ηδονή.

Τους πήρε ώρα μέχρι να ξαπλώσουν αποκαμωμένοι στο κρεβάτι, να κοιμηθούν ο ένας στην αγκαλιά του άλλου.

Το επόμενο πρωινό ο Αριστομένης ξύπνησε από τις ηλιαχτίδες που χώνονταν μέσα από τις γρόλιες των ξύλινων παντζουριών και μέλωναν τα μάτια του. Για μια στιγμή τα έχασε. Μα πού βρισκόταν; Κι έπειτα τα θυμήθηκε μεμιάς όλα.

Χαμογέλασε πλατιά.

«Ξύπνησες;» άκουσε τη γλυκιά φωνή της Ρεγγίνας.

Ανασηκώθηκε και την είδε να στέκεται γυμνή στη μικρή κουζίνα.

Στερέωσε στα βιαστικά το πανωσέντονο γύρω από τη μέση του, σηκώθηκε όρθιος, την πλησίασε κι έπλεξε τα δάχτυλά του στα μακριά μεταξένια της μαλλιά, μια κίνηση που του φάνηκε οικεία, καθώς την είχε ονειρευτεί τόσες φορές.

Το σεντόνι γλίστρησε από τη μέση του.

«Σε θέλω, πόσο πολύ σε θέλω», ψέλλισε.

Αμέσως τα χείλη τους ενώθηκαν κι άφησαν τη φλόγα τους να καθορίσει τις επόμενες κινήσεις τους.

Κάποια στιγμή αποφάσισαν να φορέσουν τα ρούχα τους και να βγουν στη μεγάλη βεράντα με την απεριόριστη θέα, για να απολαύσουν τον καφέ τους.

«Τώρα κατάλαβα γιατί την ονόμασαν Τερψιθέα αυτή την περιοχή», είπε ο Αριστομένης κι αγκάλιασε τη Ρεγγίνα από τους ώμους.

«Όμορφα δεν είναι; Μου αρέσουν τα νότια προάστια, έχω συνηθίσει να ζω εδώ, να τριγυρίζω το καλοκαίρι στα ερημικά τους ακρογιάλια. Λατρεύω τη θάλασσα».

«Κι εγώ λατρεύω εσένα», αποκρίθηκε εκείνος και τη φίλησε.

«Δηλαδή τώρα θα μπορώ να σε φωνάζω Αριστομένη κι όχι κύριε Τερζόγλου;» τον ρώτησε και τον έκανε να σκάσει στα γέλια.

Ανάμεσα στα φιλιά και τις αγκαλιές τους έμαθε πως καταγόταν από τη Σπάρτη, πως ήταν μοναχοκόρη.

«Ο πατέρας μου πέθανε όταν ήμουν μικρούλα κι η μητέρα μου ξαναπαντρεύτηκε. Ο πατριός μου είναι ταξιτζής. Ποτέ δεν τα πήγα καλά μαζί του... Αχρείος είναι, βάνουσος, κι η μάνα απλώς υποχείριό του. Μόλις τελείωσα το σχολείο, δεν άντεξα άλλο να μένω κοντά τους, ένα βράδυ το έσκασα, ήρθα εδώ,

έπιασα δουλειά στην καφετέρια και κατάφερα να συντηρώ μόνη μου τον εαυτό μου».

«Από σήμερα έχεις εμένα δίπλα σου. Εγώ θα σε προστατεύω. Για πάντα», της ψιθύρισε, δαγκώνοντας απαλά τον λοβό του αυτιού της.

Της είπε κι εκείνος δυο λόγια για τη ζωή του. Κανένas τους δεν ανέφερε το ερωτικό τους παρελθόν. Δεν ένιωσαν καμία ανάγκη.

Από εκείνο το βράδυ έγιναν ζευγάρι.

Το αίμα κυλούσε φωτιά στις φλέβες του Αριστομένη κάθε φορά που έκαναν έρωτα. Την κοιτούσε και σκεφτόταν πως κανένas ζωγράφος, όσο ταλαντούχος κι αν ήταν, δε θα μπορούσε να αιχμαλωτίσει την απόλυτη αρμονία των χαρακτηριστικών της.

Συναντιόνταν σε πολυτελή ξενοδοχεία, πολλές φορές έκαναν έρωτα ακόμα και στο γραφείο του, όταν έφευγαν όλοι οι εργαζόμενοι. Κι ήταν η μοναδική γυναίκα που προσκάλεσε στο διαμέρισμά του.

Η Ρεγγίνα λάτρευε το γαλλικό κρασί, τη μαύρη σοκολάτα, τις φράουλες. Μετά τις σεξουαλικές τους επαφές συνήθιζε να γεμίζει την μπανιέρα με ζεστό νερό, να χώνεται μέσα και να τον παρακαλάει να την πλύνει ο ίδιος κι έπειτα να αλείφει το κορμί της με κρέμες, κάτι που τους οδηγούσε με μαθηματική ακρίβεια ξανά στην κρεβατοκάμαρα για τον δεύτερο γύρο.

«Εσύ γεννήθηκες γι' αυτό το κρεβάτι, βασιλίσσά μου», της είπε ένα βράδυ, κάνοντας τα σαρκώδη χείλη της να του χαρίσουν το πιο λάγνο τους χαμόγελο.

Η Ρεγγίνα ξετρελαινόταν επίσης και με καθετί αμερικάνικο. Ψώνιζε ρούχα από τα καταστήματα της Γλυφάδας που διέθεταν αμερικάνικα προϊόντα, αλλά και δίσκους, σεντόνια, ακόμα κι έπιπλα από τις αμερικάνικες αγορές, εκεί όπου τα πουλούσαν οι οικογένειες των Αμερικανών όταν αναχωρούσαν από τη χώρα.

Το όνειρο της ζωής της ήταν να γνωρίσει κάποτε τη Νέα Υόρκη.

«This is America's top 40. Keep your feet on the ground», έλεγε συχνά με το τσαχπίνικο ύφος της, που εκείνος λάτρευε.

Ήταν κάτι που συνήθιζε να φωνάζει στις εκπομπές του ο παραγωγός του ραδιοφωνικού σταθμού της αμερικανικής βάσης κι είχε γίνει ένα από τα σλόγκαν της εποχής.

«Μια μικρή Αμερική δεν είναι το μέρος που ζούμε;» ρώτησε μια μέρα τον Αριστομένη.

Δεν είχε κι άδικο. Οι εργαζόμενοι στην αμερικανική βάση είχαν κατακλύσει την πόλη, το ίδιο και τα αυτοκίνητά τους, που φάνταζαν εξωτικά.

«Ναι... βέβαια...» της απάντησε.

Δε θέλησε να τη στενοχωρήσει. Είχε ταξιδέψει αμέτρητες φορές σε διάφορες πόλεις της Αμερικής κι η Γλυφάδα δεν είχε καμιά σχέση μαζί τους, παρόλο που είχε προσαρμοστεί στον τομέα της διασκέδασης και της εστίασης στις προτιμήσεις των Αμερικανών που φιλοξενούσε, αλλά και στον λεγόμενο «Έκτο Στόλο» που κατέφτανε στον Πειραιά και λάτρευε τη νυχτερινή της ζωή. Είχε γεμίσει American bars και Steakhouses.

Καθώς περνούσαν οι μήνες, ο Αριστομένης ξεπέρασε πολλά ταμπού για χάρη της. Δεν τον ένοιαζε πια η διαφορά της ηλικίας τους, δοκίμαζε νέες εμπειρίες μαζί της, απολάμβανε την κάθε στιγμή.

Η Ρεγγίνα τον έκανε ευτυχισμένο.

Μόνο που δεν μπορούσε να της εκφράσει τα συναισθήματά του, τα κρατούσε μέσα του. Έτρεμε και μόνο με τη σκέψη πως κάποια μέρα θα τον εγκατέλειπε, γι' αυτό και δεν αφηνόταν, δεν παραδινόταν απόλυτα, παρόλο που τη λαχταρούσε με κάθε του σπιθαμή. Του ήταν αδύνατο να παραδεχτεί πως την είχε ερωτευτεί, πως ήταν η γυναίκα της ζωής του.

Της είχε υποσχεθεί να ταξιδέψουν κάποτε κι ως τα μέρη της, να του γνωρίσει την πόλη της.

«Σου δίνω τον λόγο μου πως θα ξετρελαθείς με τη Σπάρτη, με τον επιβλητικό όγκο του Ταΰγετου, αλλά και τη μοναδική βυζαντινή καστροπολιτεία του Μυστρά», του ανέφερε μια μέρα.

«Κι οι γονείς σου; Δε σου λείπουν καθόλου;»

«Δε θέλω να τους ξαναδώ στη ζωή μου, ούτε να μιλάω γι' αυτούς. Λαχταρώ όμως να περπατήσω και πάλι σε εκείνη τη μαγευτική λεωφόρο με τους φοίνικες, να βγάλουμε φωτογραφίες με το άγαλμα του Λεωνίδα, να σεργιανίσουμε στον καταπράσινο αρχαιολογικό χώρο, να σε ταξιδέψω στον χρόνο, αλλά και να σου αγοράσω βότανα από το βουνό μας, σύγκλινο και λουκάνικα».

Σταμάτησε να μιλάει για λίγο και σκούπισε τα μάτια της, που είχαν βουρκώσει.

«Ο τόπος μου είναι στ' αλήθεια εύφορος κι ευλογημένος, με μια πλούσια πεδιάδα με αρωματικά περιβόλια που την αγκαλιάζει ο ποταμός Ευρώτας», συνέχισε.

Συγκινήθηκε κι ο Αριστομένης, της έδωσε τον λόγο του.

Έναν λόγο, όμως, που δεν ήταν γραφτό του να τον κρατήσει.

Ο Μενέλαος Αλεξίου ήταν ο πιο έμπιστος, ο πιο αφοσιωμένος υπάλληλος του Αριστομένη. Ήταν δέκα χρόνια μικρότερος από τον εφοπλιστή, είχε γεννηθεί το 1958. Εργαζόταν κοντά του από είκοσι χρονών παλικάρι και σιγά σιγά δέθηκε μαζί του, άρχισε να τον εκτιμάει ως επαγγελματία και ως άνθρωπο. Γνώριζε τις ιδιαιτερότητές του, τι του άρεσε και τι περιφρονούσε, μάθαινε τα χούγια και το ποιόν της κάθε ερωμένης του, ήξερε ακόμα και τη στιγμή που έπρεπε να του σερβίρει το αγαπημένο του πανάκριβο ουίσκι με τα πέντε παγάκια. Υπήρχαν φορές που ψώνιζε εκείνος από συγκεκριμένα καταστήματα τα ρούχα και τα παπούτσια του εργοδότη του,

έκανε ό,τι περνούσε από το χέρι του για να μένει πάντοτε ικανοποιημένος.

Ήταν ο μοναδικός που καταλάβαινε μεμιάς τη διάθεσή του, που τον γνώριζε καλύτερα κι από τον ίδιο του τον εαυτό, παλεύοντας να μαντέψει τις ενδόμυχες σκέψεις του. Κι αν καμιά φορά το αφεντικό του ξεσπούσε πάνω του, ήξερε πως έφταιγαν τα νεύρα του κι οι συνεχείς πιέσεις της δουλειάς του. Δεν τον προούσαν τα απότομα και σκληρά λόγια του. Κουνούσε απλώς συγκαταβατικά το κεφάλι του και τα υπέμενε, χαμογελώντας με κατανόηση λίγη ώρα μετά, όταν άκουγε τη συγγνώμη του. Ο Αριστομένης δεν ήταν άνθρωπος που θα χρησιμοποιούσε την εξουσία του για να τον μειώσει ή να του κάνει τη ζωή δύσκολη.

Ήταν υπάλληλος και φίλος του μαζί, του μιλούσε στον ενικό, ένιωθε τις χαρές, τους φόβους, τις αγωνίες που έκρυβε μέσα του.

Ήταν σχετικά κοντός, η σωματική του διάπλαση όμως έδινε την εντύπωση δύναμης κι ανθεκτικότητας, παρά τα παραπανίσια κιλά του. Είχε μικρά μαύρα μάτια, σπαστά καστανά μαλλιά, σταρένια επιδερμίδα.

«Καμιά φορά τρομάζω μαζί σου, ρε Μενέλαε», του ανέφερε ο Αριστομένης συχνά πυκνά. «Είμαι βιβλίο ανοιχτό για σένα, δεν καταφέρνω με τίποτα να σου κρυφτώ».

Η καλύτερη επιβράβευση ήταν τα λόγια του.

Το θαύμαζε το αφεντικό του, τον απογοήτευε μονάχα η αλλοπρόσαλλη συμπεριφορά του απέναντι στις γυναίκες. Φοβόταν να δεσμευτεί, άλλαζε συνέχεια ερωμένες, δε δίσταζε να τις απατήσει κι ήταν εκείνος που αναλάμβανε να τις ξεποστείλει.

Ο Μενέλαος δεν ήταν ψυχολόγος, πίστευε όμως πως ο Αριστομένης δεν τολμούσε να προχωρήσει σε μια σχέση, γιατί φοβόταν τη διάλυσή της, έτρεμε τον πόνο που θα του προκαλούσε. Είχε ακούσει πως ο Ιωάννης Τερζόγλου, ο πατέρας

του, παρόλο που είχε σπουδάσει παιδαγωγική, τον μεγάλωσε μέσα στην αυστηρότητα, την απόρριψη, την επίκριση. Γι' αυτό κι ο γιος του αφιερώθηκε στη δουλειά του, τη θεωρούσε μοναδική πηγή ενέργειας και δύναμης, αποφεύγοντας να συνδεθεί με τους ανθρώπους.

Κατά βάθος ο Μενέλαος έμοιαζε στον Αριστομένη. Κι εκείνος δε στέριωνε σχέση. Παρόλο που το λάτρευε το γυναικείο φύλο, εκεί κοντά στα είκοσι πέντε του χρόνια, τότε που οι άμυνές του ήταν ακόμη ασθενικές, πληγώθηκε ανεπανόρθωτα. Το κορίτσι που ερωτεύτηκε τον απέρριψε. Τον πόνεσε η συμπεριφορά της, άλλαξε για πάντα τη ζωή του. Από τότε έκανε σχέσεις που ένιωθε πως δε θα προχωρήσουν, που δεν ανησυχούσε μήπως απομακρυνθούν, γιατί ποτέ δεν τις ήθελε πολύ.

Τη Ρεγγίνα τη συμπάθησε από την πρώτη στιγμή που την αντίκρισε. Φαινόταν ευάλωτη και συνάμα δυναμική, πανέμορφη και ναζιάρα. Κάτι πάνω της, όμως, κραύγαζε πως έκρυβε πολλά μυστικά. Δεν άργησε να συνειδητοποιήσει πόσο εύκολα θα μπορούσε να κάνει υποχείριό της το αφεντικό του, που διέθετε μια τόσο αγαθή ψυχή. Περιέμενε πως θα τη χώριζε γρήγορα. Έκανε λάθος. Φαινόταν ερωτευμένος μαζί της. Του είχε γίνει εμμονή, κι αυτό ήταν κάτι που δεν του άρεσε καθόλου. Αποφάσισε να δράσει. Να ανακαλύψει από πού κρατούσε η σκούφια της, να προστατεύσει τον Αριστομένη.

Δε δυσκολεύτηκε να μάθει τα πάντα γι' αυτήν. Η Ρεγγίνα καταγόταν από την Πελοπόννησο, εγκατέλειψε μικρή την οικογένειά της, εγκαταστάθηκε στην Αθήνα. Δεν μπόρεσε να αντισταθεί στο εύκολο χρήμα και στην πολυτελή ζωή κι άρχισε να εργάζεται ως συνοδός πολυτελείας. Το ήξερε καλά ο Μενέλαος εκείνο το «υψηλού προφίλ» πορνείο των νοτίων προαστίων, είχε έναν γνωστό που δούλευε εκεί ως μπράβος.

«Άφησε εποχή η μικρή. Μπουκιά και συχώριο ήταν», του αποκάλυψε.

Ο Μενέλαος, από τη μια, χάρηκε με τα νέα που έμαθε. Η Ρεγγίνα θα έπαιρνε πόδι, και γρήγορα μάλιστα. Από την άλλη όμως, σφίχτηκε η καρδιά του. Το αφεντικό του θα καταρρακωνόταν. Κόντευε ήδη να χρονίσει η σχέση του με αυτό το κορίτσι.

Δεν έπρεπε να αργήσει να του πει τα άσχημα νέα.

Εκείνο το ζεστό καλοκαιρινό πρωινό, αρχές του Ιουνίου του 1988, ο Αριστομένης ανυπομονούσε να περάσουν οι ώρες, για να τρέξει κοντά στη Ρεγγίνα. Του είχε λείψει. Είχε νιώσει κάτι ζαλάδες, έλειπε δύο μέρες από το γραφείο. Τον είχε παρακαλέσει να συναντηθούν το ίδιο βράδυ στο *Μικρό Mercedes*, ένα καινούργιο εστιατόριο-μπαρ που είχε κάνει ήδη αίσθηση, και δεν ήθελε να της χαλάσει το χατίρι. Ήταν το πρώτο μαγαζί που έπαιζε ελληνική μουσική: αγαπημένα τραγούδια από τον ελληνικό κινηματογράφο, αλλά και Λουκιανό Κηλαηδόνη, Αρλέτα, Μηλιώκα...

Είχαν μιλήσει στο τηλέφωνο λίγη ώρα πριν. Του ακούστηκε ενθουσιασμένη.

«Περιμένω πώς και πώς να βρεθούμε, να διασκεδάσουμε, και μετά να έρθω στο σπίτι σου, να σου αναγγείλω τα καλά νέα!» του είχε πει.

«Τι τρέχει, μάτια μου; Γιατί δε μου τα λες τώρα; Δε με λυπάσαι τον καημένο;» αποκρίθηκε χαμογελώντας εκείνος.

Τον ξετρέλαινε εκείνη η γυναίκα με τις τσαχπινιές της, το δυνατό της γέλιο, την αίσθηση του χιούμορ της, τη σπιριτάδα στο βλέμμα της. Του έπαιρνε το μυαλό, δεν κατάφερε να της αντισταθεί. Όσο για τα νέα της; Θα είχε ανακαλύψει στα σίγουρα κάποιο παγωτό με εξωτική γεύση ή κάποια σχολή χορού στην οποία θα ήθελε να φοιτήσει.

Η Ρεγγίνα δεν είχε χάσει την παιδικότητά της, είχε γεννηθεί μ' αυτό το χάρισμα. Του άρεσε που χαιρόταν αβίαστα με τα πιο απλά πράγματα. Περπατούσε συχνά ξυπόλυτη, έπιανε συζήτηση με περαστικούς, ζητούσε αυτό που λαχταρούσε

με αυθορμητισμό και ειλικρίνεια, διψούσε για ζωή. Κι αυτό τον μάγευε.

«Όχι, όχι. Δε λέγονται από το τηλέφωνο. Θα καθίσουμε στον καναπέ, θα ακουμπήσω στο στήθος σου κι εσύ θα με αγκαλιάσεις σφιχτά και τότε θα σ' το ξεφουρνίσω», είπε γελώντας εκείνη.

Ήταν μια συνήθειά της που ο Αριστομένης απολάμβανε πολύ. Αφηνόταν πάνω του κι εκείνος την έσφιγγε ανάμεσα στα μπράτσα του, έτοιμος να την προστατεύσει από καθετί κακό. Ήταν τόσο τρυφερή. Έπαιζε με τα μαλλιά του την ώρα που εκείνος οδηγούσε, τον άκουγε πραγματικά όταν της μιλούσε και...

Το χτύπημα της πόρτας του τον έβγαλε από τις σκέψεις του.

Ήταν ο Μενέλαος. Μπήκε μέσα και στάθηκε όρθιος μπροστά του. Του φάνηκε μουνδιασμένος, κάτι που ήταν πραγματικά παράξενο γι' αυτόν.

«Συμβαίνει κάτι; Να ανησυχήσω;» τον ρώτησε ο Αριστομένης.

Εκείνος ξεροκατάπιε.

«Έμαθα... έμαθα κάτι που πρέπει να σου πω, αφεντικό. Να με συμπαθάς, αλλά δεν μπορώ να σ' το κρατήσω κρυφό. Ίσως και να φταίω εγώ που το έψαξα, το ξέρεις όμως πως παλεύω να σε προστατεύω πάντοτε από τους κινδύνους και τις κακοτοπιές».

Ο Αριστομένης πετάχτηκε όρθιος. Είχε παραξενευτεί, γιατί ο Μενέλαος δεν ήταν από τους ανθρώπους που μασούσαν τα λόγια τους.

«Τελείωνε!» του φώναξε ανυπόμονα.

«Είναι κάτι που αφορά τη Ρεγγίνα σου και...» μουρμούρισε αμήχανα ο Μενέλαος και κατέβασε το κεφάλι του. «Έμαθα πως ζούσε στη Σπάρτη και μετά ήρθε στην Αθήνα».

Ο Αριστομένης γέλασε.

«Αυτό είναι το σπουδαίο νέο; Βλέπεις εσύ κάτι κακό σ' αυτό;» τον ρώτησε. «Μου το έχει πει!»

Σήκωσε το κεφάλι του ο έμπιστος υπάλληλός του, τον κοίταξε κατάματα.

«Σου είπε, όμως, πως όταν πρωτοήρθε εδώ άρχισε να δουλεύει ως πόρνη; Εεε... εννοώ, συνοδος πολυτελείας;» κατάφερε επιτέλους να το ξεστομίσει.

Το αφεντικό του γλώμιασε.

«Δεν το πιστεύω! Τι είναι αυτά που λες; Κάποιο λάθος κάνεις, δεν μπορεί, η Ρεγγίνα είναι τόσο... τόσο...»

«Έπιασε δουλειά σε έναν πολυτελέστατο οίκο ανοχής, τον πιο γνωστό της Γλυφάδας. Τα ξέρω καλά τα καλόπαιδα που προσφέρουν προστασία στα κορίτσια εκεί μέσα», συνέχισε ο Μενέλαος με έναν ειρωνικό τόνο στη φωνή του.

Του Αριστομένη του κόπηκαν τα πόδια, σωριάστηκε στην πολυθρόνα του.

«Όχι, όχι!» φώναξε.

Ακούμπησε τους αγκώνες του στο γραφείο, κάλυψε το πρόσωπό του με τα χέρια του.

Ο Μενέλαος δεν έχασε χρόνο. Πλησίασε το μικρό τραπέζι με τα ποτά κάτω από το τεράστιο παράθυρο. Άρπαξε το μπουκάλι με το αγαπημένο ουίσκι του αφεντικού του κι ένα κρυστάλλινο ποτήρι και τα ακούμπησε δίπλα του.

«Πάω να φέρω παγάκια», προσφέρθηκε.

Ο Αριστομένης έριξε λίγο ποτό στο ποτήρι, ήπια μια γερή γουλιά.

Τα χέρια του έτρεμαν.

«Άσε, άσε, δε χρειάζεται. Θέλω να μείνω λίγο μόνος μου...» ψέλλισε, κάτι που έκανε τον Μενέλαο να εξαφανιστεί στη στιγμή από τα μάτια του.

Ήπια μια γουλιά ουίσκι ακόμα κι έπειτα άρπαξε τα κλειδιά του, έφυγε σαν κυνηγημένος από το γραφείο του. Δεν άντεχε να περιμένει μέχρι το βράδυ. Λαχταρούσε να ακούσει

από το στόμα της Ρεγγίνας πως όλα όσα τής καταλόγιζε ο υπάλληλός του ήταν ψέματα. Ασύστολα ψέματα.

Κάτι μέσα του, όμως, ήξερε καλά πως ο Μενέλαος δεν έκανε λάθος. Αυτή η γυναίκα που τον είχε συνταράξει, που είχε εισβάλει στη ζωή του σαν ανεμοστρόβιλος, ήταν πολύ καλή για να είναι αληθινή.

Η Ρεγγίνα παραξενεύτηκε όταν του άνοιξε την πόρτα του σπιτιού της.

«Δε σε περίμενα τόσο νωρίς, καλέ μου», φώναξε χαρούμενα, μόλις μπήκε στο διαμέρισμά της. «Ανυπομονούσες τόσο πολύ για τα καλά νέα, έτσι δεν είναι;» συνέχισε και χώθηκε στην αγκαλιά του.

Ο Αριστομένης δεν άνοιξε τα χέρια του για να την αγκαλιάσει. Αντίθετα, την έσπρωξε μακριά του.

Θεέ μου, τι όμορφη που είναι! σκέφτηκε.

Είχε μαζέψει σε μια πρόχειρη αλογοουρά τα μακριά της μαλλιά, φορούσε μια σατέν ρόμπα σε γαλάζιο χρώμα, που τόνιζε τα εντυπωσιακά γκριζογάλανα μάτια της, μάτια-θάλασσες. Κι ήταν γυμνή από μέσα, κάτι που το αισθάνθηκε όταν σφίχτηκε πάνω του.

Ο πόθος που ένιωσε για εκείνη τον έκαψε ολόκληρο.

«Τι έπαθες; Τι σου συμβαίνει;» τον ρώτησε σασιτισμένη και τον κοίταξε με ένα βλέμμα τόσο αθώο, που τον αποπροσανατόλισε.

Έκανε μερικά βήματα μέσα στο δωμάτιο για να βρει την αυτοκυριαρχία του. Κι έπειτα γύρισε και την κοίταξε.

«Γιατί δε μου είπες την αλήθεια; Γιατί μου την έκρυψες;»

Η Ρεγγίνα τον πλησίασε.

«Τι εννοείς; Δε σε καταλαβαίνω. Έμαθες πως είμαι... Ποιος σ' το είπε; Κανένας δεν το ξέρει ακόμη και...»

Την άρπαξε από το χέρι, την τράνταξε.

«Νομίζεις πως αυτά τα πράγματα μπορείς να τα κρατήσεις κρυφά για πάντα;» της φώναξε.

Τα μάτια της βούρκωσαν. Του έριξε ένα τρομοκρατημένο βλέμμα.

«Δε σε αναγνωρίζω σήμερα. Κι εγώ που νόμιζα πως θα χαρείς...»

«Θα χαρώ; Τι είναι αυτά που λες;» αποκρίθηκε εκείνος κι ελευθέρωσε το χέρι της.

«Έμαθες πως είμαι έγκυος. Αυτό δεν είναι; Κάνω λάθος; Δεν ξέρω πώς το κατάφερες, αλλά ο τρόπος που αντιδράς... Δε θα σ' το έκρυβα. Είναι ποτέ δυνατόν; Σου είπα πως έχω καλά νέα και...»

Ο Αριστομένης τα έχασε.

«Είσαι έγκυος; Έγκυος; Περιμένεις παιδί;»

Η Ρεγγίνα χαμογέλασε κι αποπειράθηκε να χωθεί και πά-λι στην αγκαλιά του.

Δεν την άφησε. Την κοίταξε ψυχρά.

«Είσαι σίγουρη πως είναι δικό μου;»

«Τι είναι αυτά που λες, Αριστομένη; Γιατί μου φέρεσαι έτσι;» τον ρώτησε με ένα τόσο πληγωμένο ύφος, που του σπάρ-αξε την καρδιά.

«Συνεχίζεις να δουλεύεις σε εκείνο τον οίκο ανοχής; Πλα-γιάζεις και με άλλους άντρες εκτός από μένα; Είναι δυνατόν να σου πει μια πόρνη πως περιμένει το παιδί σου και να πι-στέψεις μεμιάς πως είναι δικό σου;» της φώναξε.

Κι ήταν η φωνή του γεμάτη πίκρα.

Η Ρεγγίνα τσίριξε φοβισμένη. Κι έπειτα πισωπάτησε.

Κάθισε στο κρεβάτι της.

«Γιατί; Γιατί;» μουρμούρισε.

«Τι εννοείς γιατί; Πίστευες πως δε θα το μάθαινα ποτέ;»

Σηκώθηκε όρθια, τον πλησίασε.

«Γιατί να το μάθεις τώρα, εννοούσα. Τώρα που η ζωή μου γύρισε επιτέλους σελίδα».

«Δούλευες σε έναν οίκο ανοχής. Και μην το αρνηθείς!» της φώναξε.

«Ναι, για πολλούς και διάφορους λόγους αναγκάστηκα να το κάνω κι αυτό. Πουλούσα το κορμί μου για κάποιο χρονικό διάστημα. Δε σου το είπα, δε θα ήθελα να το μάθεις ποτέ. Θα άλλαζες γνώμη για μένα και... Δε νιώθω τύψεις γι' αυτό που αναγκάστηκα να κάνω όμως. Ένα θύμα ήμουν, μόνη κι έρημη. Κατάφερα να ξεμπλέξω, αγάπησα τον εαυτό μου, προχώρησα. Δεν απολογούμαι. Και δεν επιτρέπω σε κανέναν να με κατηγορήσει για τις επιλογές μου.»

«Μα τι λες τώρα; Μια χαρά δουλειά είναι, ποιος μπορεί να σε κατηγορήσει;» κάγχασε ο Αριστομένης.

Η Ρεγγίνα δεν έδωσε σημασία στα ειρωνικά του λόγια.

«Το μωρό που θα γεννήσω είναι δικό σου», συνέχισε, παίρνοντας μια βαθιά ανάσα. «Είναι ο καρπός μιας σχέσης που με γέμισε ασφάλεια, τρυφερότητα κι αγάπη. Ναι, σ' αγαπώ, Αριστομένη. Όχι τα λεφτά σου, εσένα. Ξέρω πως δε θα το πιστέψεις ύστερα από όλα όσα σου είπαν, αλλά είναι η αλήθεια. Ποτέ δε σου ζήτησα κάτι, το παραμικρό. Δεν απαίτησα να με παντρευτείς, δε χρειάστηκα τα χρήματά σου. Μονάχα την αγκαλιά σου και...»

Σταμάτησε να μιλάει. Δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια της.

«Αχ, ξέρω ακόμα και την ακριβή μέρα που συνέλαβα. Ήταν Πρωτομαγιά. Επισκεφτήκαμε την ανθοκομική έκθεση στην Κηφισιά. Γνωρίζεις πόσο αγαπάω τα λουλούδια και γι' αυτό γέμισες για χάρη μου το αυτοκίνητό σου με γλάστρες. Γλάστρες με ροζ τριαντάφυλλα, που λατρεύω πιότερο απ' όλα. Έμεινες εδώ μαζί μου όλη την υπόλοιπη μέρα. Ανοίξαμε ένα μπουκάλι κρασί το βράδυ, το ήπιαμε όλο, κάναμε έρωτα... Μέσα στη βιασύνη και το πάθος μας δεν πήραμε τις κατάλληλες προφυλάξεις. Πες μου, σε παρακαλώ, πως το θυμάσαι!»

«Προσπαθείς να με τουμπάρεις, αλλά να ξέρεις πως δε θα τα καταφέρεις. Μια φορά πόρνη, για πάντα πόρνη, έτσι δε λένε;» της φώναξε με ένα αγριεμένο ύφος. «Στο κάτω κάτω, και δικό μου να είναι το μωρό, ποιος σου είπε πως το θέλω;

Αν λαχταράς να μείνεις ακόμη κοντά μου, θα πρέπει να κάνεις έκτρωση, και γρήγορα μάλιστα. Δεν έχω ανάγκη από καμιά οικογένεια εγώ, κανένα παιδί. Όσο για τις, ας τις πούμε, συναντήσεις μας, θα πρέπει να μου πεις πόσο χρεώνεις την ώρα. Κατάλαβες;»

Δεν του απάντησε. Μονάχα τον κοίταξε με ένα κεραυνοβολημένο ύφος.

«Γιατί δε μιλάς;» συνέχισε εκείνος.

Η Ρεγγίνα έσφιξε πάνω της τη ρόμπα, λες και ήθελε να αγκαλιάσει τον εαυτό της, να πάρει κουράγιο. Κι έπειτα κούνησε το κεφάλι της.

«Να ξέρεις πως κάποτε θα μετανιώσεις για τα λόγια σου. Μπορεί να μοιάξεις τέλειος, Αριστομένη, αλλά, απ' ό,τι φαίνεται, είσαι κενός εσωτερικά. Δεν μπορείς, δε θέλεις να νιώσεις. Ένα ρομπότ είσαι. Και σε λυπάμαι. Στ' αλήθεια, σε λυπάμαι», τον κατηγόρησε.

«Ποια είσαι του λόγου σου που μου μιλάς μ' αυτό τον τρόπο; Δεν ντρέπεσαι;»

«Απορρίπτεις από τη μια στιγμή στην άλλη κι εμένα και το παιδί μας και σε ενόχλησαν τα λόγια μου; Φύγε, φύγε όσο πιο μακριά μου μπορείς! Δε σε έχω ανάγκη! Δε θέλω να σε ξαναδώ στα μάτια μου! Δε μου αξίζεις!» φώναξε εκείνη με μια τρεμάμενη φωνή και του έδειξε την πόρτα.

Ο Αριστομένης της έριξε ένα παγωμένο βλέμμα κι ύστερα έφυγε με βαριά βήματα από κοντά της.

Πέρασε ένα δύσκολο, ένα ξάγρυπνο βράδυ. Τον είχαν πονέσει τα λόγια της.

«Δε μου αξίζεις!» του είχε φωνάξει. Ποια; Αυτή, μια ιερόδουλη, μια γυναίκα που χάριζε από εδώ κι από εκεί το κορμί της.

Πάσχιζε να αποκρυπτογραφήσει τα συναισθήματά του. Ένωθε θυμό κι απέραντη λύπη. Κι ήταν απογοητευμένος. Τον είχε πληγώσει η Ρεγγίνα, τον είχε εκμεταλλευτεί.

«Μέσα σου χτυπάνε δύο καρδούλες!» είπε ο Μενέλαος.

«Τέσσερα χεράκια, τέσσερα ποδαράκια, τι ευτυχία!» φώναξε η Ρεγγίνα και χώθηκε στην αγκαλιά του άντρα που λάτρευε.

Μόνο που ο Παύλος κι ο Αιμίλιος, τα δίδυμα της αγαπημένης του, δεν ήταν δικά του. Κι η τύχη θέλησε να παίξει ντόμινο μαζί τους...

Χώρισε δύο νεογέννητα. Τα μοίρασε.

Άλλαξε ζωές, άλλαξε σχέσεις.

Κράτησε εκείνος τον Παύλο, και τον Αιμίλιο τον παρέδωσε στον Αριστομένη, τον βιολογικό του πατέρα.

Τα δίδυμα μεγαλώνουν χωρίς να γνωρίζει το ένα την ύπαρξη του άλλου. Όσοπου ο Αιμίλιος εξαφανίζεται.

Και τότε ο Αριστομένης προσκαλεί όσους θεωρεί πως του έκαναν κακό στο μικρό ιδιόκτητο νησί του στο Λιβυκό Πέλαγος.

Για να τους εκδικηθεί...

Χρώματα του έρωτα, συναισθήματα
που χορεύουν με τις αισθήσεις κι επιλογές
που μακτώνουν. Γιατί η αλήθεια αρχεί,
αλλά ανάδύεται πάντοτε στο φως.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 32577